

Pschedbłowo.

Jako w lécze 1876 njeboh Hodzijski farat H. Smisch lětnil epistoljskich předomanjow s pschidawkom druhich předomanjow wuda, wón w pschedbłowje na to spomni, so ěerbske pišmowstwo hač dotal tajkich s žyła hišće njemějesche, hdyž bě hižo tojhdy s pjećorymi starschimi sczeńskimi předarškimy knihami sastarane, mješ nimi s Lutherowej do ěerbskeje rěče pschežoženej „domjazej postillu“. Tute sczeńske předarške knihi pač ťu dawno pokupjene a namakaju ťo drje jenož hišće tu a tam jako namrěte eksemplary w ěerbskich domach. Duž je wěšće na čažu, so ťo našchim lubym Šserbam s tym nowe předomanja wo scženjach posćiczeja, to ťu předomanja wo tych wotdželenjach ěwjateho pišma, kiž ťu s wjetšcha se schtyrjoch scženjom wsate a nětko jako přeni rjad tekstow w našchim žyrlwinskim žiwjenju płacža.

„Domjazy předať“ dyrbjaja tute najnowšche předarške knihi rěćacž, pschi čimž ťo na trjebanje pschi domjazej nutrnosczi myšli. Ale runje tať derje hodža ťo na ěemšchach nałožecž, hdyž dyrbi ťo Boža ělužba, dokelž je duchowny sadžewany abo farstwo wupróbdnjene, bješ předarja wotměwacž. S pschinoschkami, s najmješšcha s jeny, ťu w nich nimale wschitzy knježa, kotšič nětko w duchownškim sastojnstwje pola naš w Šserbach steja, sastupjeni, a kóždemu s nich ělujšcha sa jeho džětko, s luboscžu darmo podate, nutrny džaf. Dalšche wo tym je widžecž s „wopschijecža“ stronu V hač VIII.

Dla nimo měry wulkeje a postupowazeje drohoty, pod kotrejž žyly lud sdychuje, a so ťo wudacže njeby pschejara bližo, dyrbjachmy